

ната на 2-а дружина. Действията тази нощ, обаче, се ограничиха само със слаби престрелки по разни мѣста на фронта, но затова пъкъ нощта бѣ прекарана подъ проливенъ, студенъ дъждъ, който като изъ ведро валѣ до сутринята, измокри хората до кости, и не имъ даде възможность да си отдъхнатъ следъ боя.

И така, опитътъ на турцитѣ на 19-и октомврий да напреднатъ не сполучи — той бѣ сломенъ отъ твърдостята на нашитѣ войници, които, предъ съзнанието за отечествения дългъ, забравиха и умората отъ тежкитѣ нѣколкодневни бойове, и жертвитѣ, които даваха въ тази тежка борба. Загубитѣ презъ този день бѣха твърде малко — убити имаше 3 войника и ранени 1 офицеръ и 6 войника.

На следния день — 20-и октомврий, преди да се разсѣмне, — дружинитѣ заеха вчерашнитѣ си позиции, като 1-а дружина — полковата поддържка — смѣни 4-а дружина, която остана за полкова поддържка.

Следъ разсѣмване на 20-и октомврий бѣ забелязано, че турцитѣ заематъ крайнината на гората на лѣвия брѣгъ на р. Карагачъ дере съ слаби части. Артилерията имъ сжщо бѣ отслабила действието си. Тя само отвреме-навреме обстрелваше съ слабъ огънь позицията. Наблюдаваше се добре какъ дѣсниятъ флангъ на турцитѣ, подъ натиска на 1-а бригада отъ 3-а дивизия и отъ 3-а бригада на нашата Дивизия, отстъпватъ къмъ Соуджакскитѣ висоти. Следъ пладне отстъплението на турцитѣ се наблюдаваше още по-добре, което бѣ донесена на командира на бригадата. Бѣше удобенъ моментъ за преследване противника, обаче на частитѣ бѣ заповѣдано да останатъ на мѣстата си. Щабътъ на действащата армия ималъ сведения, че силни неприятелски части настѣпвали откъмъ Родосто.

Предъ фронта на 18-и полкъ този день се водѣше само слаба престрелка и отъ дветѣ страни, която къмъ 17 часа и 30 минути се прекрати. Полкътъ пренощува на позицията си въ пълна бойна готовность, охраняванъ отъ часови и патрули. Дружинитѣ, въпрѣки дъждовното време, продължиха да усъвършенствуватъ окопитѣ си.

*

Отстъплението на турцитѣ, което се наблюдаваше отъ всички, внесе облекчение и радост между войницитѣ. Най-после настѣпи краятъ на страшнитѣ бойове въ околноститѣ на Бунаръ Хисаръ, въ които турцитѣ съ много сили и ожесточение напругаха всичката си енергия, за да сломятъ 5-а Дунавска дивизия и дадатъ другъ ходъ на войната. . . Победитѣ на III армия при Карагачъ и Бунаръ Хисаръ и на I армия при Люле Бургасъ, обаче, решиха изхода на борбата и увѣнчаха съ слава българското оржие. . .

*

На 21-и октомврий 18-и пех. полкъ остана на позицията си, която, за всѣки случай, продължаваше да укрепява, а на 22-и сжщия месецъ сут-